

averoph.wordpress.com

Γέροντας Παΐσιος – Οι καλοί και οι κακοί λογισμοί

8–9 Minuten

ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΛΟΓΟΙ Γ΄. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

Μια φορά ένα παιδί δευτέρας γυμνασίου ήρθε στο Καλύβι και χτύπησε το σιδεράκι στην πόρτα. Είχα ένα τσουβάλι γράμματα να διαβάσω, αλλά είπα, ας βγω να δώ τί θέλει.

-Τί είναι, παλικάρι; του λέω.

-Αυτό είναι το Καλύβι του πατρός Παϊσίου; με ρωτάει. -Θέλω τον πατέρα Παΐσιο.

-Αυτό είναι, αλλά αυτός δεν είναι εδώ, πήγε να αγοράσει τσιγάρα, του λέω.

-Φαίνεται κάποιον πήγε να εξυπηρετήσει, μου λέει με καλό λογισμό.

-Για τον εαυτό του πήγε να τα αγοράσει, του λέω.

-Του είχαν τελειώσει και έκανε σαν τρελός για τα

τσιγάρα. Έμενα με άφησε εδώ μόνον μου και ούτε ξέρω πότε θα γυρίσει. Αν δω ότι αργεί, θα σηκωθώ να φύγω.

Βούρκωσαν τα μάτια του και με καλό πάλι λογισμό είπε:

-Τον κουράζουμε τον Γέροντα.

-Τί τον θέλεις; τον ρωτάω.

-Την ευχή του θέλω να πάρω, μου λέει.

-Τί ευχή να πάρεις, μωρέ! Αυτός είναι πλανεμένος, δεν έχει χαΐρι εγώ τον ξέρω καλά. Μην περιμένεις άδικα γιατί, κι όταν γυρίσει, θα είναι νευριασμένος ίσως είναι και μεθυσμένος επειδή πίνει κιόλας.

Αλλα εκείνο έβαζε συνέχεια καλό λογισμό.

-Τέλος πάντων, του λέω, εγώ θα περιμένω λίγο ακόμη, τί θέλεις να του πω;

-Έχω ένα γράμμα να του δώσω, μου λέει, αλλά θα περιμένω να πάρω και την ευχή του.

Είδατε; Ότι του έλεγα, το έπαιρνε με καλό λογισμό. Του είπα: «σαν τρελός έκανε για τα τσιγάρα» και το καημένο αναστέναξε, βούρκωσαν τα μάτια του. «Ποιός ξέρει», είπε, «κάποιοι θα

ήθελε να εξυπηρετήσει.»

Άλλοι τόσα διαβάζουν, κι εκείνο, παιδάκι δευτέρας γυμνασίου, και να έχει τόσο καλούς λογισμούς! **Να του χαλάς τον λογισμό και αυτό να φτιάχνει καλύτερο λογισμό και να βγάζει πιο καλό συμπέρασμα.** Το θαύμασα! Πρώτη φορά είδα τέτοιο πράγμα!

– Γιατί, Γέροντα, μερικές φορές, το ίδιο περιστατικό ένας το θεωρεί ευλογία και άλλος δυστυχία;

– Καθένας το ερμηνεύει ανάλογα με τον λογισμό του. Το κάθε πράγμα μπορείς να το δεις από την καλή του πλευρά ή από την κακή του πλευρά. Είχα ακούσει το έξης περιστατικό: Σε ένα μοναστήρι πού βρισκόταν σε κατοικημένη περιοχή είχαν τυπικό να κάνουν εσπερινό και όρθιο τα μεσάνυχτα και πήγαιναν και κοσμικοί, γιατί το μοναστήρι ήταν περιτριγυρισμένο από σπίτια πού σιγά-σιγά είχαν χτισθεί εκεί κοντά. Μια φορά ένας αρχάριος νέος μοναχός ξέχασε το κελί του ανοιχτό και μπήκε μέσα μια γυναίκα. Όταν το έμαθε, στενοχώρια, κακό! Ω, μολύνθηκε το κελί! Τρομερό, χάθηκε ό κόσμος! Παίρνει οινόπνευμα,

ρίχνει στο πάτωμα και βάζει φωτιά, για να το απολυμάνει! Παραλίγο να κάψει το μοναστήρι. Το πάτωμα τού κελιού του το έκαψε, τον λογισμό του όμως δεν τον έκαψε. Εκείνον έπρεπε να κάψει, γιατί το κακό στον λογισμό του βρισκόταν. Αν έφερνε καλό λογισμό και έλεγε ότι ή γυναίκα μπήκε στο κελί από ευλάβεια, για να ωφεληθεί, για να πάρει χάρη και να αγωνισθεί και αύτη στο σπίτι της, θα αλλοιωνόταν πνευματικά και θα δόξαζε τον Θεό.

Από την ποιότητα των λογισμών ενός ανθρώπου φαίνεται ή πνευματική του κατάσταση. Οι άνθρωποι κρίνουν τα πράγματα ανάλογα με το περιεχόμενο πού έχουν μέσα τους. Αν δεν έχουν πνευματικό περιεχόμενο, βγάζουν λάθος συμπεράσματα και αδικούν τον άλλον. Αν λ.χ. δει κάποιον αργά το βράδυ έξω ένας πού κάνει ελεημοσύνες την νύχτα για να μην τον βλέπουν, ποτέ δεν θα βάλει κακό λογισμό. Αν τον δει όμως κάποιος που ξενυχτάει στην αμαρτία, θα πει: ‘το τέρας, ποιος ξέρει πού ξενυχτούσε’, γιατί τέτοιες εμπειρίες έχει. Η αν ακούγονται την νύχτα από τον επάνω όροφο ντούκ-ντούκ, ένας πού έχει καλούς

λογισμούς θα πει: ‘μετάνοιες κάνει’, ενώ ένας που δεν έχει καλούς λογισμούς θα πει: ‘όλη την νύχτα χορεύει’. Αν ακούγεται μελωδία, ό ένας θα πει: ‘τί ωραίες ψαλμωδίες’, ενώ ό άλλος θα πει: ‘τί τραγούδια είναι αυτά’;

Θυμάστε πώς αντιμετώπισαν τον Χριστό οι δύο ληστές που είχαν σταυρωθεί μαζί Του; Και οι δύο έβλεπαν τον Χριστό επάνω στον Σταυρό, την γη να σείεται κλπ. Τί λογισμό όμως έβαλε ό ένας και τί ό άλλος! Ό ένας, ό εξ ευωνύμων, βλασφημούσε και έλεγε: «Ει συ ει ο Χριστός, σώσον σεαυτόν καί ήμας». Ό άλλος, ό εκ δεξιών, έλεγε: «Ήμεϊς μέν άξια ών έπράξαμεν άπολαμβάνομεν ούτος δέ ουδέν άτοπον έπραξε.» Ό ένας σώθηκε, ό άλλος κολάσθηκε.

Ή μεγαλύτερη αρρώστια: οι αριστεροί λογισμοί

– Γέροντα, αγωνιώ, όταν έχω να τακτοποιήσω ένα πρόβλημα, και δεν μπορώ να κοιμηθώ.

– Σ’ εσένα το βασικό πρόβλημα είναι οι πολλοί λογισμοί. Αν δεν είχες αυτούς τους πολλούς λογισμούς, θα μπορούσες να αποδώσεις πολύ περισσότερα και στην διακονία σου και στα πνευματικά σου. Άκου έναν τρόπο, για να

αποφεύγεις τους πολλούς λογισμούς: Όταν σου έρχεται στον νου κάτι που πρόκειται π.χ. να κάνεις αύριο, να λες στον λογισμό σου: Αύτη ή δουλειά δεν είναι για σήμερα. Θα την σκεφθώ αύριο.

Επίσης, όταν είναι να αποφασίσεις για κάτι, μην ταλαιπωρείσαι με την σκέψη να βρεις το καλύτερο και αναβάλλεις συνέχεια. Διάλεξε κάτι και προχώρα. Άφησε έπειτα τον Θεό να φροντίσει για τα παραπέρα. Προσπάθησε να αποφεύγεις την σχολαστικότητα, για να μη ζαλίζεις το μυαλό σου. **Να κάνεις ότι μπορείς με φιλότιμο και να κινείσαι απλά και με μεγάλη εμπιστοσύνη στον Θεό.** Τον υποχρεώνουμε κατά κάποιον τρόπο τον Θεό να βοηθήσει, όταν αναθέτουμε το μέλλον και τις ελπίδες μας σ' Αυτόν. Με τους πολλούς λογισμούς κι ένας υγιής άνθρωπος αχρηστεύεται. Ένας πού πάσχει και υποφέρει, είναι δικαιολογημένος, αν στενοχωριέται. Ένας όμως πού έχει την υγεία του και ζαλίζεται και υποφέρει από αριστερούς λογισμούς, αυτός είναι για δέσιμο! Να είναι μια χαρά και να βασανίζεται με τους λογισμούς του!

Στην εποχή μας ή μεγαλύτερη αρρώστια είναι

οι μάταιοι λογισμοί των κοσμικών ανθρώπων.

Οι άνθρωποι όλα μπορεί να τα έχουν εκτός από καλούς λογισμούς. Ταλαιπωρούνται, γιατί δεν αντιμετωπίζουν τα πράγματα πνευματικά. Π.χ. ξεκινάει κανείς να πάει κάπου, παθαίνει μια μικρή βλάβη ή μηχανή του αυτοκινήτου του και καθυστερεί λίγο να φθάσει στον προορισμό του. Αν έχει καλό λογισμό, θα πει: 'Φαίνεται, ο Καλός Θεός έφερε αυτό το εμπόδιο, γιατί ίσως θα πάθαινα κάποιο ατύχημα αν δεν είχα αυτήν την καθυστέρηση. Πώς να Σε ευχαριστήσω Θεέ μου γι' αυτό;' Και δοξάζει τον Θεό. Ενώ, αν δεν έχει καλό λογισμό, δεν θα αντιμετωπίσει πνευματικά την κατάσταση, θα τα βάλει με τον Θεό και θα βρίζει: 'Να, θα πήγαινα νωρίτερα, άργησα, τί αναποδιά! Και Αυτός ό Θεός...' Ό άνθρωπος, όταν δέχεται ότι του συμβαίνει με δεξιό λογισμό, βοηθιέται. Ενώ, όταν δουλεύει αριστερά, βασανίζεται, λειώνει, παλαβώνει.

Μια φορά, πριν από χρόνια, μπήκαμε σε ένα φορτηγό που είχε για καθίσματα κάτι σανίδες, για να έρθουμε από την Ούρανούπολη στην Θεσσαλονίκη. Μέσα ήταν άνω-κάτω. Βαλίτσες, πορτοκάλια, ψάρια, βρώμικα καφάσια από ψάρια

πού τα επέστρεφαν, παιδιά από την Άθωνιάδα, άλλα καθιστά, άλλα όρθια, καλόγεροι, λαϊκοί... Ένας λαϊκός ήρθε και κάθισε δίπλα μου. Ήταν και χονδρός και, επειδή κάπως στριμώχθηκε, έβαλε τις φωνές: 'Τί κατάσταση είναι αυτή!...' Πιο εκεί ήταν ένας μοναχός που, ό φουκαράς, ήταν κουκουλωμένος μέχρι επάνω από τα καφάσια και μόνον το κεφάλι του είχε έξω. Εν τω μεταξύ, όπως κουνιόταν το φορτηγό – ό δρόμος ήταν ένας καρόδρομος χαλασμένος, έπεφταν τα στοιβαγμένα καφάσια και ο καημένος προσπαθούσε να τα πετάει αριστερά-δεξιά με τα χέρια του, για να μην τον χτυπήσουν στο κεφάλι. Και ό άλλος φώναζε, επειδή καθόταν λίγο στριμωχτά.

-Δεν βλέπεις, του λέω, εκείνος πώς είναι, κι εσύ φωνάζεις;

Ρωτάω και τον μοναχό: 'Πώς τα περνάς, πάτερ;'

Κι εκείνος χαμογελώντας μού λέει: 'Από την κόλαση, Γέροντα, καλύτερα είναι εδώ!'

Ό ένας βασανιζόταν, αν και καθόταν, και ό άλλος χαιρόταν, παρόλο πού τα καφάσια κόντευαν να τον κουκουλώσουν. Και είχαμε δυο ώρες δρόμο,

δεν ήταν και κοντά. Ό νους τού λαϊκού γύριζε
στην άνεση που θα είχε αν ταξίδευε με
λεωφορείο και πήγαινε να σκάσει, ενώ ό μοναχός
σκεφτόταν την στενοχώρια πού θα είχε αν
βρισκόταν στην κόλαση και ένιωθε χαρά.
Σκέφθηκε: Σε δυο ώρες θα φθάσουμε και θα
κατεβούμε, ενώ οι καημένοι στην κόλαση
ταλαιπωρούνται αιώνια. Ύστερα εκεί δεν έχει
καφάσια, κόσμο κ.λπ., αλλά είναι κόλαση. Δόξα
Σοι ο Θεός, εδώ είμαι καλύτερα.

xristianos.gr